

ДЖУДІТ МАКНОТ

Тріумф ніжності

ДЖУДІТ МАКНОТ

Тріумф
ніжності

Життя не питає, чи хочемо ми нових зустрічей
і чи готові впустити у своє серце кохання...

Так сталося і з Кеті Коннеллі, молодою, незалежною, успішною дівчиною, яка намагається забути невдачі минулого і вже навчилася тримати чоловіків на відстані. Але одна зустріч перевернула все догори дригом. Кеті не змогла опиратися пристрасті, повністю віддалася почуттям. Тільки в ніжних обіймах Райана — прекрасного, сильного, звабливого — дівчина відчуває, що дійсно живе. Його мужність, пристрастність і впевненість, здається, притягують Кеті, як магнітом. Райан подарував їй кохання, якого вона досі не знала. Однак дівчина боїться відкритися незнайомцю, боїться віддати йому всю себе...

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-4099-5

9 786171 240995

JUDITH MCNAUGHT

*Tender
Triumph*

A NOVEL

ДЖУДИТ МАКНОТ

*Тріумф
ніжності*

РОМАН

ХАРКІВ **КЛУБ**
2017 **СІМЕЙНОГО**
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111(73)
ББК 84(7Спо)
М15

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
McNaught J. Tender Triumph: A novel / Judith McNaught. —
New York : Pocket Books, 1983. — 608 р.

Переклад з англійської *Тетяни Заволоко*

Дизайнер обкладинки *IvanovITCH*

ISBN 978-617-12-4099-5
ISBN 978-0-671-61456-8 (англ.)

© Judith McNaught, 1983
© Shutterstock.com / BLACKDAY, об-
кладинка, 2017
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейно-
го Дозвілля», переклад та художнє
оформлення, 2017
© Hemiro Ltd, видання українською
мовою, 2017

З любов'ю і вдячністю присвячую Джанет Тейт,
яка раділа моїм тріумфам, оплакувала мої не-
вдачі і наповнювала моє життя своєю дружбою.
А також Роджеру Тейту, який ніколи не шкодував
про час, витрачений на цю підтримку.

РОЗДІЛ 1

Високий темноволосий чоловік замислено стояв біля вікна розкішного пентхауса, дивлячись на панораму мерехтливих вогнів, які розкинулися на нічному горизонті Сент-Луїса. У різких рухах Рамона Гальверри було помітно досаду і втому, коли він рвонув краватку, послаблюючи вузол, підняв склянку віскі й зробив ковток.

Раптом у тьмяно освітлену вітальню широким кроком увійшов блондин:

— Ну що, Рамоне, що вони вирішили? — нетерпляче запитав він.

— Те, що й завжди вирішують банкіри, — відрізав Рамон, усе ще дивлячись у вікно. — Вирішили, що краще стояти на своєму.

— От негідники! — вибухнув Роджер. У гнівному розчаруванні він провів рукою по світлому волоссю, потім різко розвернувся і попрямував у бік кришталевих графінів у барі. — Їм здається, доки старий дідько був з тобою, гроші сипалися самі! — промовив він зі злістю, наливаючи у келих бурбон.

— Що ж, вони не змінюються, — понуро промовив Рамон. — Якби гроші все ще лилися рікою, вони були б зі мною.

Роджер клацнув вимикачем на лампі, тоді кинув сердитий погляд на розкішні меблі в стилі Людовіка XIV — ніби лише їхня присутність у просторій вітальні його ображала, а тоді промовив:

— Я був упевнений, на всі сто відсотків упевнений, що, якби ти розповів про те, у якому психічному стані був твій батько перед смертю, банкіри тебе підтримали б. Як вони взагалі можуть звинувачувати тебе у його помилках і незнанні?

Відвернувшись від вікна, Рамон притулився плечем до рами. Якусь мить він дивився на залишки віскі у склянці, тоді підніс її до губ і випив до дна.

— Вони звинувачують мене в тому, що я не завадив йому скоїти ті фатальні помилки, а ще в тому, що вчасно не розгледів його недієздатність.

— Не розгледів, — повторив Роджер з люттю в голосі. — Як узагалі можна передбачити, що чоловік, котрий усе життя поводився ніби Господь Бог, одного дня повірить, що він є таким? І що б ти мав робити, якби знав? Акції були у нього, а не в тебе. До самої смерті він особисто розпоряджався справами у корпорації. Твої руки були зв'язані.

— Зате тепер розв'язані, — Рамон ворухнув широкими м'язистими плечима своєї майже двометрової постаті.

— Слухай, — з відчаєм у голосі промовив Роджер, — я не починав цієї розмови раніше, бо розумів, що це зачепить твою гордість. Але ти знаєш, що я не бідний. То скільки тобі потрібно? Якщо в мене немає такої суми, я міг би знайти.

Уперше за цей час у погляді гордовитих темних очей та на чітко окреслених губах Рамона Гальверри промайнула усмішка. Перетворення було разючим: риси обличчя, яке останнім часом нагадувало холодний бронзовий зліпок із виразом безжальної рішучості, поєднаної з давнім іспанським благородством, умить пом'якшилися.

— Мільйонів п'ятдесят допомогли б, а краще — сімдесят п'ять.

— П'ятдесят мільйонів? — безпорадно промовив Роджер, дивлячись на чоловіка, якого він знав ще з часів коледжу, коли вони обидва навчались у Гарвардському університеті. — П'ятдесят мільйонів лише допомогли б?

— Так, дуже допомогли б.

Рамон різко поставив склянку на мармуровий стіл, тоді повернувся і попрямував у гостьову кімнату, яку він займав з того дня, як минулого тижня приїхав у Сент-Луїс.

— Рамоне, — швидко промовив Роджер, — тобі варто зустрітися з Сідом Гріном, доки ти ще тут. Він міг би знайти таку суму грошей, якщо захоче, до того ж він у боргу перед тобою.

Рамон здригнувся. На його аристократичному іспанському обличчі застигла гримаса зневаги.

— Якби Сід хотів мені допомогти, він би вийшов зі мною на зв'язок. Він знає, що я тут і що в мене неприємності.

— Може, і не знає. Адже до сьогодні ти зберігав у таємниці те, що корпорація йде на дно.

— Він знає. І разом з правлінням банку він не хоче, щоб мені продовжили кредитування.

— Але...

— Ні! Якби Сід хотів допомогти, він зв'язався б зі мною. Його мовчання говорить саме за себе. Я не збираюся його благодіяти. За десять днів я скликаю аудиторів і адвокатів корпорації в Пуерто-Рико. І під час цього засідання я маю намір оголосити про банкрутство компанії.

Рамон різко розвернувся і стрімко вийшов з кімнати, ледь стримуючи неприхований гнів.

Коли він повернувся, його густе темне волосся було вологим після душу і він переодягнувся у джинси. Роджер мовчки дивився, як Рамон заковчує рукава білої сорочки.

— Рамоне, благаю, затримайся у Сент-Луїсі ще на тиждень, — промовив Роджер. — Можливо, Сід іще

зв'яжеться з тобою. Дай йому трохи часу. Я переконаний: він просто не знає, що ти тут. А ще мені здається, що його зараз немає в місті.

— Він тут, а я їду в Пуерто-Рико за два дні. І це не обговорюється.

Роджер тяжко зітхнув.

— Що, чорт забирай, ти робитимеш у Пуерто-Рико?

— По-перше, потрібно проаналізувати банкрутство корпорації, а тоді займуся тим, що робили мої предки, — ледь вичавив із себе Рамон. — Поїду на ферму.

— Ти з глузду з'їхав! — вибухнув Роджер. — Будеш обробляти невеличкий клаптик землі, де стоїть та хижа, у якій ми якось розважалися з дівчатами?

— Той невеличкий клаптик землі, — промовив Рамон з почуттям власної гідності, — усе, що в мене залишилося. Разом з будинком, у якому я народився.

— А що з тим будинком біля Сан-Хуана, чи з віллою в Іспанії, чи з островом у Середземному морі? Продай один з будинків чи острів; так ти будеш жити в розкоші до кінця своїх днів.

— Їх більше немає. Я виставив їх на аукціон, щоб корпорація змогла відшкодувати збитки. Адже банки, як ті стерв'ятники, кружляли навколо.

— Хай йому грець! — безпорадно пробурмотів Роджер. — Якби твій батько не помер, я б власноруч його придушив.

— Акціонери тебе випередили б, — гірко посміхнувся Рамон.

— Як ти можеш стояти тут і робити вигляд, що тобі байдуже до цього?

— Я змирився з поразкою, — спокійно промовив Рамон, — я зробив усе, що міг. І я не бачу нічого страшно-го в тому, щоб працювати на своїй землі, серед людей, які століттями робили на нашу сім'ю.

Знаючи, що друг не терпить сентиментів, Роджер відвернувся, намагаючись приховати вираз свого обличчя:

— Рамоне, чи можу я тобі хоч якось допомогти?

— Так.

— Чим саме? — радісно запитав Роджер, дивлячись через плече. — Скажи мені, і я все зроблю.

— Ти б не міг позичити мені своє авто на певний час? Хочу прокататися.

Це була дрібничка, тому Роджер дістав з кишені ключі й кинув їх другу.

— Є деякі проблеми з подачею палива і з фільтром, але місцевий дилер каже, що ремонт зроблять лише за тиждень. З твоїм таланом авто заглухне посеред вулиці вже сьогодні ввечері.

Рамон знизав плечима, на обличчі не було жодної емоції.

— Якщо це станеться, піду пішки. Для сільського життя потрібно бути у хорошій формі.

— Слухай, ти ж знаєш, що тобі не обов'язково їхати на ферму. Ти був і залишаєшся важливою фігурою в міжнародній діловій спільноті.

Рамон стиснув зуби, йому довелося зібрати усю волю в кулак, щоб угамувати люту, яка в ньому зароджувалася.

— У міжнародній спільноті у мене тепер репутація невдахи, і мені цього ніколи не пробачать. Скоро я стану найвизначнішим невдахою у світі. Може, попросити у друзів рекомендацію? Чи прийти завтра на твою фабрику й подати заяву на роботу в конвеєрний цех?

— Звісно ж ні! Але ти можеш щось придумати. Тобі вдалося збудувати фінансову імперію лише за кілька років. І тепер ти міг би врятувати хоча б її частину. Я не можу повірити, що ти...

— Я не зможу зробити дива! — відрізав Рамон. — За все треба платити. «Лір» стоїть в ангарі в аеропорті, чекаючи на незначний ремонт одного з двигунів. Як тільки

його полагодять і в неділю ввечері з відпустки повернуться мій пілот, я полечу в Пуерто-Рико.

Роджер відкрив рот, щоб заперечити, але Рамон поглядом змусив його замовкнути.

— Мені здається, обробляти землю — гідне заняття. Це значно краще, ніж мати справу з банкірами. Поки мій батько був живий, я не мав спокою. Відколи він помер, я так спокою і не знайшов. Тому дозволь мені віднайти його.

РОЗДІЛ 2

У велетенському барі готелю «Каньйон» неподалік від Західного порту п'ятничного вечора було, як завжди, повно народу. Кеті Коннеллі крадькома поглянула на годинник, а тоді перевела погляд у натовп, дивлячись крізь людей, які сміялися, теревенили і пили, шукаючи когось. Але головний вхід затуляли пишні рослини, що звисали з велетенських кашпо, сплетених вручну, і ламп Тіффані, підвішених під вітражною стелею.

Зберігаючи широку усмішку на обличчі, Кеті роздивлялася чоловіків і жінок, які стояли невеликою групою поряд.

— Тому я сказала йому назавжди забути мій номер, — говорила їм Карен Вілсон.

Якийсь чоловік наступив Кеті на ногу, коли хотів дотягнутися до свого напою, що стояв на барній стійці. Дістаючи з кишені гроші, він штурхнув Кеті ліктем. Чоловік не вибачився, втім, Кеті й не очікувала цього. Тут кожен чоловік і кожна жінка були самі за себе. Рівні права.

Коли чоловік відвернувся від барної стійки, тримаючи в руках склянку, він нарешті помітив Кеті.

— Привіт, — промовив він, зробивши паузу і кинувши зацікавлений погляд на її струнку фігуру, яку обтягувала блакитна сукня. — Мило, — додав чоловік, роздивляючись її з ніг до голови.

Він уважно подивився на її блискуче біляве волосся з рудуватим відтінком, яке хвилями спадало на плечі, сапфірові очі, що дивилися на нього з-під довгих закручених вій, та витончені вигнуті брови. У неї були милі щічки і тендітний носик. І доки він уважно її вивчав, на персиковому обличчі Кеті з'явився легкий рум'янець.

— Дуже непогано, — зрештою виснував чоловік, не звертаючи уваги на те, що вона почервоніла зовсім не від задоволення, а від роздратування, що він так нахабно її роздивляється.

Хоча Кеті обурювало, що він на неї дивився, ніби розглядав якийсь товар у крамниці, та його не можна в цьому звинувачувати. Зрештою, вона ж сюди прийшла, чи не так? Адже це всього лише велетенський бар для самотніх, приєднаний до крихітної готельної їдальні, хоча власники і меценати й намагалися надати йому певного шику, прагнучи виставити його в кращому світлі.

— Де твій напій? — поцікавився він, ліниво роздивляючись її гарне обличчя.

— У мене його немає, — відповіла Кеті, стверджуючи очевидний факт.

— Чому так?

— Я випила вже дві склянки.

— То чому б тобі не взяти ще одну і не піти зі мною он туди? Ми б познайомилися ближче. Я, до речі, адвокат, — додав він, ніби ця інформація мала підштовхнути її взяти напій і піти з ним.

Кеті прикусила губу і навмисне розчаровано поглянула на нього:

— Он воно що.

— Що таке?

— Мені не подобаються адвокати, — промовила вона, дивлячись йому в очі.

— Дуже шкода, — ошелешено пробурмотів він.

Знизавши плечима, він повернувся і почав продиратися крізь натовп. Кеті побачила, як він зупинився біля двох привабливих дівчат, які усміхнулися у відповідь на його неприховане зацікавлення. Кеті відчула прилив огиди до нього, до всього цього галасливого натовпу й особливо до себе за те, що знаходиться зараз тут. Вона була внутрішньо збентежена своєю грубістю, але в таких закладах мусила захищатися, і її природна делікатність і безпосередність випаровувалися одразу ж, коли вона переступала їхній поріг.

Звісно ж, адвокат миттю забув про Кеті. Та й навіщо йому витратити даремно два долари на напій і намагатися її зачарувати? Навіщо йому напружуватися, якщо в цьому не було жодного сенсу? Якби Кеті чи будь-яка інша дівчина захотіла з ним познайомитися, він би дозволив їй спробувати себе зацікавити. І якби їй це вдалося, запросив би її до себе додому, звісно ж на її машині, щоб подякувати їй належним чином, зайнявшись із нею сексом. Після чого він вип'є з нею чогось — якщо, звісно, не буде надто втомленим, проводить до дверей і дасть можливість самостійно дістатися додому.

Так просто і буденно, жодної прив'язаності. Жодних зобов'язань, зрештою, на них ніхто і не очікує. Жінки зараз мають таке ж право на відмову, як і чоловіки. Жінці не потрібно з ним спати. Їй навіть не потрібно перейматися тим, що її відмова може його образити. Адже він нічого до неї не відчуває. Навпаки, його може дратувати, що він витратив на неї годину-другу свого життя. Але після цього він обере собі якусь іншу жінку, яка буде не проти близькості з ним.

Кеті підвела блакитні очі, шукаючи у натовпі Роба і шкодуючи, що запропонувала зустрітися тут. Музика була надто гучною, перекрикувала високі голоси і неприродний сміх. Вона роздивлялася обличчя людей навколо: такі різні і такі схожі, з виразом напівнудьги, напівбажання. Усі вони чогось шукали. І ніяк не могли знайти.

— Та це ж Кеті! — вона почула позаду незнайомий чоловічий голос.

Здрігнувшись, Кеті розвернулася і побачила чоловіка, який самовдоволено посміхався. На ньому був добре скроений піджак, під ним «оксфордська» сорочка з гудзиками і краватка в тон.

— Ми познайомилися два тижні тому в супермаркеті. Зі мною була Карен.

У нього були жвавві очі. Кеті нашорошилася, і її усмішка втратила звичну яскравість.

— Привіт, Кене. Рада бачити тебе знову.

— Слухай, Кеті, — сказав він, ніби йому раптом у голову прийшла геніальна ідея, — чому б нам не піти у більш спокійне місце?

У нього чи в неї. Там, де ближче. Кеті знала заведений порядок, і це викликало у неї огиду.

— Що ти маєш на увазі?

Він промовчав. Йому не потрібно було відповідати. Натомість він запитав:

— Де ти живеш?

— За кілька кварталів звідси — в апартаментах Вільд-Грін.

— Маєш сусідок по кімнаті?

— Дві лесбійки, — хоробро збрехала вона.

Він повірив. Його зовсім це не шокувало:

— Не жартуєш? Тобі вони не заважають?

Кеті поглянула на нього широко розплющеними невинними очима:

— Я їх обожнюю.

На мить на його обличчі з'явилася відраза, а Кеті ледь стримувалася, щоб не розсміятися. Проте він хутко опанував себе і, знизавши плечима, промовив:

— Шкода. Ще побачимось.

Кеті спостерігала, як він оглядав бар, доки не помітив когось і зник, продираючись крізь натовп. З неї досить. Сита донесхочу. Кеті торкнулася руки Карен, відволікаючи її від цікавої розмови з двома привабливими чоловіками про катання на лижах у Колорадо.

— Карен, я зайду до вбиральні й після цього піду!

— Роб не з'явився? — розгублено запитала Карен. — Озирнись навколо — тут є багато інших. Обирай кого хочеш.

— Я йду, — з тихою рішучістю промовила Кеті.

Карен знизала плечима і повернулася до розмови про лижі.

Убиральня була у невеликому коридорі за баром, і Кеті довелося продиратися крізь натовп, щоб туди дістатися. Нарешті, подолавши останні перешкоди на своєму шляху, вона полегшено зітхнула, опинившись у відносній тиші коридору. Роб не прийшов. Вона не розуміла, що відчуває: полегшення чи розчарування. Вісім місяців тому вона шалено і пристрасно захоплювалася ним, його розумом та іронічною ніжністю. У нього було все: чудова зовнішність, упевненість у собі, шарм і надійне майбутнє голови однієї з великих акціонерних біржових компаній у Сент-Луїсі. Він був красивий, розсудливий і чудовий. І одружений.

Туга охопила Кеті, коли вона пригадала останнє побачення з Робом... Після неперевершеної вечери й танців вони повернулися до неї і випили. Годинами вона розмірковувала над тим, що трапилося потім, коли Роб обійняв її. Тієї ночі, вперше, вона не збиралася зупиняти його, якщо він схилить її до близькості. Упродовж останніх мі-

сяців він сотні разів казав, що кохає її, і доводив свої слова вчинками. Тому вона не бачила сенсу в тому, щоб і далі вагатися. Насправді вона вже була готова перебрати ініціативу у свої руки, але Роб притулився до спинки дивана і зітхнув:

— Кеті, завтра в газетах з'явиться стаття про мене. І не лише про мене, а й про мою дружину і нашого сина. Я одружений.

Кеті зблідла. Приголомшена почутим, вона сказала, щоб він ніколи більше їй не телефонував і не намагався зустрітися. Але він намагався — постійно. Кеті вперто не відповідала на його дзвінки, коли він телефонував їй на роботу, і кидала слухавку вдома, як тільки чула його голос.

Це було п'ять місяців тому, і лише іноді Кеті дозволяла собі гіркувато-солодку насолоду від думки про нього, бодай на мить. Лише три дні тому вона повірила, що нарешті звільнилася від нього, але, коли в середу почула у слухавці знайомий глибокий голос Роба, миттєво почала тремтіти всім тілом:

— Кеті, не кидай слухавку. Усе змінилося. Мені потрібно тебе побачити і поговорити.

Він був категорично проти місця зустрічі, яке обрала Кеті, але вона наполягла. Готель «Каньйон» — достатньо галасливе і людне місце, щоб легко приглушити його ніжну наполегливість, якщо вона входить у його наміри. До того ж щоп'ятниці сюди приходять Карен, тому Кеті могла розраховувати на її підтримку.

Убиральня була переповнена, і Кеті довелося зачекати. Вона вийшла за кілька хвилин і спустилась у хол. Кеті почала неуважно нишпорити в сумочці у пошуках ключів від машини. Їй довелося зупинитися біля входу в бар, оскільки там було повно народу. Чоловік, який стояв неподалік від неї поряд з телефоном-автоматом, запитав з легким іспанським акцентом:

— Пробачте, чи не могли б ви сказати адресу цього місця?

Кеті майже просочилася крізь натовп людей, який перегородив їй шлях, але голос незнайомця змусив її повернутися. Вона поглянула на високого стрункого чоловіка, який, тримаючи слухавку біля вуха, дивився на неї з ледь помітною нетерплячістю.

— Ви до мене звертаєтесь? — запитала Кеті.

У нього було засмагле обличчя, темне густе волосся і такі ж темні, ніби онікс, очі. Незнайомець був одягнений у потерті джинси і білу сорочку з заковченими рукавами. І він був зовсім не схожий на чоловіків, які зазвичай відвідували цей бар і нагадували Кеті працівників великих корпорацій. Він був занадто... приземленим.

— Я запитав, — повторив голос з іспанським акцентом, — чи не могли б ви назвати адресу цього місця? У мене зламалось авто, і я намагаюся викликати евакуатор.

Кеті автоматично назвала дві вулиці, на розі яких знаходився готель, намагаючись не зупиняти погляд на звужених чорних очах й аристократичному носі на немісцевому зарозумілому обличчі. Високі засмагли іноземці з важким чоловічим запахом, можливо, приваблюють деяких жінок, але точно не Кетрін Коннеллі.

— Дякую, — відповів він і повторив у слухавку назви вулиць, які сказала йому Кеті.

Розвернувшись, Кеті наштовхнулася на чийсь темно-зелений светр, натягнутий на широкі груди якогось чоловіка, який загородив їй вихід з бару. Пильно поглянувши в очі «зеленого», вона промовила:

— Дозвольте пройти!

Светр послужливо пропустив її до виходу.

— Куди це ти? — приязно запитав його власник. — Ще рано.

Кеті поглянула на нього глибокими блакитними очима й побачила його широку усмішку і неприховане захоплення.

— Я знаю, але мені треба йти. Опівночі я перетворюся на гарбуз.

— На гарбуз перетвориться твоя карета, — виправив він, усміхаючись. — А от одяг стане лахміттям.

— Застарілість і нікудишня вичинка були ще за часів Попелюшки, — зітхнула Кеті з удаваною огидою.

— Розумниця, — похвалив її співрозмовник. — Ти Стрілець, чи не так?

— Помиляєшся, — відповіла Кеті, дістаючи нарешті ключі з сумочки.

— Яке у тебе кредо?

— Повільно й обережно, — кинула вона. — А в тебе? На мить він замислився, а тоді промовив:

— Злиття, — відповів, багатозначно й відверто досліджуючи кожен вигин її витонченої фігури. Простягнувши руку, він злегка торкнувся шовковистого рукава сукні Кеті. — Мені подобаються розумні жінки. Я не відчуваю загрози з їхнього боку.

Рішуче пригнічуючи в собі бажання порадити йому звернутися до психіатра, Кеті ввічливо промовила:

— Мені правда вже час. Я маю де з ким зустрітися.

— Щасливчик, — промовив він.

Кеті занурилась у темряву, задушлива літня ніч викликала у неї відчуття самотності й пригніченості. Вона зупинилася під накриттям біля входу в готель, і її серце почало шалено калатати, коли вона помітила знайомий білий «корвет», який проскочив на червоне на перехресті, а тоді розвернувся і зупинився біля неї, скрипнувши гальмами.

— Пробач за спізнення, Кеті. Сідай. Поїдемо кудись поговоримо.

Кеті поглянула на Роба крізь відчинене вікно авта і відчула таку хвилю пристрасного бажання, що воно завдало їй невимовного болю. Він усе такий же нестерпно привабливий, але його усмішка, завжди самовпевнена і переконлива, була тепер сповнена чарівної несміливості, від чого защеміло її серце й ослабла рішучість. Вона промовила:

— Вже пізно. І мені нема про що розмовляти з одруженим чоловіком.

— Кеті, ми не можемо говорити тут. Не ображайся, що я запізнився. У мене був невдалий переліт, до того ж у Сент-Луїсі затримали посадку. Тому будь хорошою дівчинкою і сідай в авто. Мені нема коли сперечатися з тобою.

— Чому це в тебе немає часу? — впиралася Кеті. — Тебе дружина чекає?

Роб тихо вилаявся, проїхав кілька метрів і припаркував авто у темному місці поряд з будівлею. Він вийшов і притулився до дверей, чекаючи, доки підійде Кеті. Коли дівчина неохоче зробила крок у темряві до нього, легкий вітерець розтріпав її волосся і грався зі складками її блакитної сукні.

— Кеті, пройшло багато часу, — хрипло промовив він. — Не хочеш привітатися зі мною поцілунком?

— Ти все ще одружений?

Замість відповіді він її обійняв і поцілував, і в його поцілунку з'єдналися жагучий голод і благаання. Разом з тим, він достатньо добре знав Кеті, щоб зрозуміти, що вона неохоче прийняла його поцілунок. А мовчання у відповідь на її запитання означало, що він усе ще одружений.

— Не будь такою, — прошепотів він, дихаючи їй у вухо. — Весь цей час я думав лише про тебе. А давай-но заберемося звідси і поїдемо до тебе?

— Ні, — промовила Кеті, відчуваючи, що її голосу не вистачає рішучості.

— Кеті, я кохаю тебе. Я божеволію від тебе. Не відштовхуй мене.

Уперше Кеті відчула запах алкоголю у його диханні і була зворушена тим, що йому довелося зміцнити хоробрість перед зустріччю з нею. Проте вона намагалася залишатися незворушною:

— Мені не потрібна брудна інтрижка з одруженим чоловіком.

— До того, як ти дізналася, що я одружений, ти не бачила нічого поганого у стосунках зі мною.

Це були неприховані лестощі, проти яких Кеті не могла встояти.

— Будь ласка, прошу тебе, не роби цього зі мною, Роббе. Я не можу спокійно жити, знаючи, що руйную чийсь сім'ю.

— Ця сім'я зруйнувалася ще до зустрічі з тобою, люба. Я намагався пояснити це тобі.

— Тоді розлучись, — із відчаєм промовила Кеті.

Навіть у темряві Кеті розгледіла гірку усмішку, яка скривила його обличчя.

— Уродженці Саусфілду не розлучаються. Вони вчать-ся жити кожне своїм життям. Так заведено нашими пращурами, — промовив він з жалем.

Вони не звертали уваги на людей, які входили і виходили з бару, Роб не намагався говорити тихіше, а його руки ковзнули вниз по її спині і лягли на стегна, притискаючи її міцніше.

— Усе це для тебе, Кеті. Я весь твій. Ти не можеш зруйнувати шлюб, якого вже давно не існує.

Кеті більше не могла терпіти. Убогість ситуації змусила її почуватися брудною, вона спробувала відсторонитися від нього:

— Йди геть! — вона намагалася вирватися. — Ти або брехун, або боягуз, або і те, й те, і...

Руки Роба міцно стиснули її, коли вона спробувала з ним боротися.

— Ненавиджу тебе! — майже кричала Кеті. — Відпусти мене!

— Не чіпай її, — з темряви долинув голос із ледь помітним акцентом.

Роб повернувся:

— Хто ти, чорт забирай, такий? — запитав він, звертаючись до незнайомця у білій сорочці, який з'явився з темряви з-за будівлі. Тримаючи Кеті за руку, Роб з обуренням зиркнув на чоловіка, а тоді прошипів до Кеті: — Ти його знаєш?

Голос Кеті хрипів від приниження і гніву:

— Ні, не знаю. Відпусти мене нарешті! Я хочу піти!

— Ти залишишся, — прохрипів Роб і, повернувши голову до незнайомця, вигукнув:

— А ти забирайся геть! Доки я тобі не допоміг!

— Можеш спробувати, якщо хочеш. Але спершу відпусти її, — голос з акцентом став жахливо ввічливим.

Утративши терпіння від невблаганної впертості Кеті й на додачу розгніваний цим небажаним вторгненням, Роб спрямував усю свою лють на непроханого гостя. Він відпустив Кеті й одним плавним рухом направив свого величезного кулака прямісінько у щелепу незнайомця. Після секундної тиші пролунав хрускіт переламаної кістки і звук від падіння тіла на землю. Кеті розплющила блискучі від сліз очі й побачила Роба, що непритомний лежав біля її ніг.

— Відчиніть дверцята, — наказав незнайомиць тоном, який не припускав заперечень.

Кеті автоматично відчинила дверцята «корвета». Чоловік безцеремонно заштовхав Роба всередину, поклавши голову на кермо, ніби той заснув після великої кількості алкоголю.

— Де ваше авто?

Кеті безпорадно витріщилася на незнайомця.

— Ми не можемо залишити його так. Може, йому потрібен лікар.

— Де ваше авто? — нетерпляче повторив він своє запитання. — У мене немає жодного бажання залишатися тут і зв'язуватися з поліцією.

— Але ж... — запротестувала Кеті, дивлячись на «корвет» Роба через плече, швидко йдучи до своєї машини. — Ви їдьте. Я так не можу.

— Та я його не вбив, лише оглушив. Він прокинеться за кілька хвилин — з розбитим обличчям і вибитими зубами, ось і все. Я сяду за кермо, — промовив він, силою підштовхуючи Кеті на місце поряд з водієм. — Ви все одно не в змозі їхати.

Сівши за кермо, він стукнувся коліном об колонку керма і щось пробурмотів іспанською.

— Дайте мені ключі, — промовив, опускаючи спинку сидіння у крайнє положення, щоб просунути свої довгі ноги.

Кеті передала йому ключі. Щоб виїхати зі стоянки, вони були змушені зачекати, поки заїде кілька машин. Вони маневрували між рядів автівок, а на виїзді зі стоянки ресторану проїхали повз стару розбиту вантажівку зі спущеними покришками.

— Це ваша? — невпевнено запитала Кеті, відчуваючи, що їй не завадить розмова.

Він зиркнув на понівечену вантажівку і ковзнув іронічним поглядом по своїй супутниці:

— Як ви здогадалися?

Кеті зашарілася від зніяковіння. Вона подумала, і він це зрозумів, що раз він іспанець, то вантажівка має належати йому. Щоб якось виправити ситуацію, Кеті промовила:

— Коли ви розмовляли по телефону, то сказали, що вам потрібен евакуатор, тому я подумала, що це ваша вантажівка.

Вони виїхали зі стоянки у потік транспорту, і Кеті пояснила, як проїхати до її будинку, який знаходиться неподалік.

— Я хочу вам подякувати...

— Рамон, — представився він.

Кеті нервово відкрила сумочку, намагаючись знайти в ній гаманець. Вона мешкала так близько, що, поки дістала п'ятидоларову купюру, вони вже були на стоянці біля її житлового комплексу.

— Я живу тут — перші двері праворуч, під ліхтарем.

Він припаркував авто ближче до входу в її квартиру, вимкнув двигун, вийшов з авта і хотів їй допомогти. Але Кеті квапливо вийшла з машини сама. Вона невпевнено поглянула на засмагле, горде, загадкове обличчя і вирішила, що Рамонові, з вигляду, десь біля тридцяти п'яти. Щось у ньому, чи то іноземне походження, чи смаглява шкіра, її тривожило.

— Спасибі вам, Рамоне. Візьміть це, — промовила вона, простягаючи йому п'ятидоларову банкноту. Він поглянув на гроші, а тоді на неї: — Будь ласка, — увічливо наполягла вона, намагаючись укласти в руку гроші. — Я впевнена, що ви вигадаєте, як їх використати.

— Звісно, — сухо промовив він після паузи, взяв гроші й запхав їх у задню кишеню джинсів. — Я проведу вас до квартири, — додав він.

Кеті злегка здивувалася, коли він увічливо, але рішуче взяв її під лікоть і вони пішли до входу. Це був такий незвичний, галантний жест — особливо після того, як вона необережно зачепила його гордість.

Він вставив ключ у замок і відчинив перед нею двері. Кеті увійшла всередину і повернулася, щоб подякувати, але несподівано він промовив:

— Якщо ви не проти, я хотів би скористатися вашим телефоном. Хочу з'ясувати, чи виїхала техдопомога.

Він допоміг їй, через неї його могли заарештувати. Кеті розуміла, що звичайна ввічливість вимагає, щоб вона дозволила йому зателефонувати. Ретельно приховуючи своє бажання не впускати його всередину, вона відійшла вбік, аби він міг увійти у її розкішну квартиру.

— Телефон на кавовому столику, — сказала вона.

— Я трохи затримаюся тут, щоб переконатися, що ваш друг, — він промовив слово «друг» з підкресленим презирством, — не отямився і не вирішив сюди навідатися. Механіки тим часом закінчують свою роботу, і я пішки повернуся в готель. Тут недалеко.

Кеті, яка навіть не думала, що Роб може сюди прийти, застигла з босоніжкою в руці. Звісно ж, Роб більше ніколи навіть близько не підійде до неї після того, як вона його відштовхнула і стала свідком його приниження.

— Я впевнена, він тут більше не з'явиться, — сказала Кеті. Але її охопило запізніле тремтіння. — Я... я, мабуть, зварю каву, — промовила вона і розвернулася у бік кухні. І, оскільки в неї не було іншого вибору, ввічливо додала: — Ви будете?

Рамон прийняв її пропозицію так щиро, що сумніви Кеті у його порядності миттєво випарувалися. З того моменту, як вони познайомилися, він не сказав і не зробив нічого такого, що могло змусити її сумніватися в ньому. Опинившись на кухні, вона зрозуміла, що, хвилюючись через зустріч із Робом, зовсім забула купити каву. Але, з іншого боку, це було й краще, бо раптом вона відчула, що їй необхідно випити чогось міцнішого. Кеті відчинила дверцята шафки над холодильником і дістала звідти пляшку бренді Роба.

Літературно-художнє видання

МАКНОТ Джудіт
Тріумф ніжності
Роман

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Відповідальний за випуск *К. В. Озерова*
Редактор *І. М. Давидко*
Художній редактор *Ю. О. Дзекунова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *А. В. Альошичева*

Підписано до друку 13.09.2017. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Minion Pro». Ум. друк. арк. 16,8.
Наклад 3000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ПАТ «Білоцерківська книжкова фабрика»
09117, м. Біла Церква, вул. Леся Курбаса, 4
впроваджена система управління якістю
згідно з міжнародним стандартом DIN EN ISO 9001:2000

- за телефонами довідкової служби (050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life); (067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

- на сайті Клубу: www.bookclub.ua
- у мережі фірмових магазинів див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безоплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@ksd.ua

**Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів**
e-mail: editor@ksd.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@ksd.ua

Київ

тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@ksd.ua

Одеса

тел./факс +38(067)572-44-28
e-mail: odessa@ksd.ua

Макнот Д.

М15 Триумф ніжності : роман / Джудіт Макнот ; пер. з англ. Т. Заволоко. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2017. — 320 с.

ISBN 978-617-12-4099-5

ISBN 978-0-671-61456-8 (англ.)

Кеті Коннеллі, намагаючись забути минуле, з головою занурилась у кар'єру, стала сильною, незалежною і навчилася тримати чоловіків на відстані. Однак після зустрічі з Райаном все змінилося. Кеті не змогла встояти перед звабливим і пристрасним незнайомцем, який подарував їй справжнє кохання. Тільки в його ніжних обіймах, здається, дівчина може жити на повну. Але Кеті боїться відкрити серце Райану — сильному, сміливому, впертому чоловікові, майбутнє з яким може виявитися геть не безхмарним...

УДК 821.111(73)
ББК 84(7Спо)